

ЗОРЯ ГАЛШКА.

Львовъ.
Середа дна

Ч. 3.

29 Студня 1848.
10 Січня 1849.

Выходитъ два разы на тыхдень въ Середу и въ Суботу. Цѣна чвертькроична для обкерающиихъ въ Редакціи 1 рена, 15. кр. срѣ; для отрымлюющиихъ чрѣзъ почты 1 рена, 35 кр. срѣ; цѣна пѣбровична для обкерающиихъ въ Редакціи 2 рена, 30. кр. срѣ для отрымлюющиихъ чрѣзъ почты 3 ри. 10 кр. ср. Инограты, або донесенія приватни сувѣщають сѧ по цѣнѣ за кождъ строчку въ предѣлѣ по 3 кр. срѣ,

О АЗЫЦѢ РУСКИМЪ.

Черезъ конституцію выречена є рѣконо-
правностка вѣхъ народностей. Головна
рѣчь, до котрои кождый народъ право має, есть
языкъ его. Зъ того взглаждъ подъ „рѣконоправ-
ностю всѣхъ народностей“ розධѣлся, же кождый
народъ въ сконимъ краю має право
суживати ского языка во всѣхъ суржадахъ и
сдахъ. Одже тѣкъ тѣтъ въ Галиції Поляки
право мають въ ской земли (на Маздрахъ)
закеши языкъ польскій въ школахъ, суржадахъ
и сдахъ, такъ Рѣнинъ въ окрѣгахъ чрѣзъ нынѣ
заселеныхъ мають право присты ской рѣсікій
языкъ такожъ въ публичное и повшедное сужи-
ванье. Зъ покижшои Загады однако не тое ки-
пликає, тики въ слѣдство конституціи не мѣгъ
теперь кождый сконимъ языкомъ вѣждовать и
писать н. п. Рѣнинъ рѣсікій, Полякъ поль-
скій, Нѣмецъ нѣмецкій, Жидъ жидѣвікій и
т. д.; ко тое и передъ конституцію кождомъ
вѣльно вѣло; анѣ тѣкъ тое, тики теперь вѣкъ
поселенцѣ рѣзнонародни (н. п. тѣтъ оу нась:
Чехы, Поляки, Орманы, Жиды) межи наро-
домъ перковытныи осѣвшіи, мали право вѣма-
гати, абы въ школахъ, суржадахъ и сдахъ ихъ

языкъ прямо вѣкъ закеденіемъ; — але тое, же
въ закладахъ и спрвкахъ народныхъ, именно:
„въ школахъ, суржадахъ и сдахъ языкъ того
народа суживатися має, котрый въ тимъ краю
є перковытнимъ и найчисленнѣйшимъ.“ Шо до
правъ обивательскихъ, въ тыхъ всѣхъ оби-
ватель єдного краю суть сокѣ рѣкными безъ
взглаждъ на ихъ народностъ; але если иде рѣчь
о языке закладовъ народныхъ, той въ каж-
дого перковытного народа краю ино єденъ
бѣти покиненъ. На тимъ лише залежитъ пра-
во переднѣйшости народа перковытного,
а если онъ пѣзинѣйше отѣкши обиватель єд-
нѣ рѣкнѣ и вѣхъ обивательскихъ правахъ
оутѣпає, то оны хотѣбы зъ самой вдачности
права переднѣйшости томъ, що ихъ принакъ,
оуступити покинен. Для того то сады (кольонії)
маздрїкїи, нѣмицкїи и Жиды на Рѣні, рѣсікого на-
училися языка и нынѣ добрѣ вѣждуютъ.

Инакше допстишивши на Рѣні до школъ и сурж-
адокъ еще иннонародни языки, впровадились
мо тики хасъ, тики бабилоньске помѣшанье
языкікъ, а молодѣжъ школъна и суржадники
мѣсто сучитися въ єднимъ языцѣ чогось по-
требного и полезнаго, тѣблывы часъ марнова-

ти на надѣхъ килькохъ азыковъ. Я крештѣ щожбыто за ладъ бѣкъ, когдѣ въ школахъ деяотри предмети по рѣсѣ, дрѣгіи по нѣмецкѣ, третіи по польскѣ, четвертіи по бѣланскѣ, пятіи по жидѣвскѣ и. т. д. викладаніи бѣли; ако когдѣ бурядники каждый зъ тихъ азыковъ оумѣти и въ нынѣ справы возбуждывать мѣгли? Въ остаткѣ на щобы сѧ придаць подѣль Галиціи на рѣсѣ и маздрѣсѣ пробѣнїю, еслы бы тѣ на Рѣснѣ иже иниши азыки пановати мали? Каждый народъ, котрый на ткѣ земли одѣ початкѣ исторіи замешкавъ, має право, абы его азыкъ пановавъ въ школахъ и бурядахъ; иниши обицати, чи ихъ народъ добровольно спровадиць, чиста самы же же тѣ азыки народъ добровольно домагатися тѣ земли, же ихъ земля коринтъ, же могуть бѣти привѣщеними до вѣхъ бурядовъ, же єдныхъ правъ полѣтичныхъ и сѣдовыхъ съ первокильцамы оуживають; але що до азыка закладѣкъ народныхъ, рѣвносты домагатися не могуть; хибавысько признали, же коморникамъ або натрѣтникамъ вѣтѣ тѣи самыи права сложать, что и властитеиамъ.

(Докончанье настѣнитъ)

О депутатованныхъ сейму нашого Австро-Імпераційского
(докончанье зъ 2. числа.)

Генрхъ Інко, Полякъ, дѣдичъ зъ Комарна. Іоаннъ Іеронимовскій, Полякъ, дѣдичъ зъ Сондеконъ Вышинѣ. Іоаннъ Капдщакъ, Рѣснѣ гостодаръ зъ Солотвины. Станиславъ Кошовскій, Полякъ, дѣдичъ зъ Самбора. Панько Козаръ, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Жолквы. Едмундъ Краинскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Добромулл. Іоаннъ Крадиц, зъ Іеронима трымае съ Поляками. Іоаннъ Крдхокскій, Рѣснѣ гостодаръ, зъ Городенки. Мануїл Лейчакъ, Полякъ, здаєса зъ Рѣснами, гостодаръ, зъ Трембовлѣ. Стефанъ Лесюкъ, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Коломыи. Григорій Левицкій, священикъ Рѣснѣ, зъ Золочевка. Іоаннъ Ломницкій, священикъ Рѣснѣ, зъ Тирки. Францѣшокъ Мацешкевичъ, Полякъ, зъ Дрогобича.

Ісаакъ Мангаймеръ, рабѣнъ жидовскій вѣденійскій, зъ Бродовъ. Іоаннъ Мартинѣ, Нѣмецъ, зъ Подгасецъ. Матіасъ Маздрекевичъ, гостодаръ зъ Зваража, здаєса съ Рѣснами. Григорій Маэръ, нѣмецъ, мѣщанинъ, зъ Городка. Іоаннъ Мицевскій, Полякъ, Докторъ правъ, зъ Дрогобича. Григорій Ничипоровскъ, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Снатына. Гринъ Петрышинъ, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Тысмынцѣ. Мелітонъ Пъсеньчиковскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Крыбча. Михаилъ Попъель, дѣдичъ, зъ Старон Солы, трохи съ Рѣснами трымае. Константинъ Погацкій, Рѣснѣ, дакъ, зъ Рожната. Єустахъ Прокопичъ, учитель гимназіальныи, Рѣснѣ, зъ Маріампола. Іоаннъ Рышко, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Кѣтъ. Ладнеглавъ Свераковскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Соколѣвки. Секеринъ Смаржевскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Рогатына. Францъ Смолька, Полякъ, адвокатъ, зъ Любачева. Граба Францъ Стадіонъ, Міністеръ, зъ Равы. Іоаннъ Ставарікій, Рѣснѣ, гостодаръ, зъ Винникъ. Григорій Шашкевичъ, священикъ Рѣснѣ, зъ Манастырскъ. Францъ Тржецкевскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Іела. Кириллъ Виенківскій, фискалный Адінкѣтъ, Рѣснѣ, але съ Поляками трымае, зъ Іакобова. Верхленскій Францъ, Епископъ Полколатинскій, зъ Перемышлем, оумѣркованый. Іосифъ Залониковскій, Коморникъ, Полякъ зъ Бережанъ. Земалковскій Флоріанъ, Докторъ правъ, Полякъ, зъ мѣста Льбова. Валеріанъ Подльскій, Полякъ, дѣдичъ, зъ Копока чортк. окрѣга. Въ Скалатѣ выбраныи селянинъ Рѣснѣ; по имени неизнаемо го.

Оже на сеймѣ справа наша галицко-іорданова побѣдена тымъ депутатованнымъ!

Показывается, что не дѣже народъ нашъ рѣснѣ перса при выборахъ за обученными Рѣснами, коли дрѣги народы найученѣшихъ выбиравли, и за священиками склони рѣснонародными, котри такъ много маютъ терпѣти и такъ много маютъ грызоты, что сѧ оумѣаютъ за справою народнаго рѣснѣкого!

Колько то бóльше выбрано Поляковъ. Бóто люди скончъ священникамъ не вѣрили и не давали имъ научити, ба ще сѧ на нихъ сердили, не приходили до Выборгъ, або сѧ не подпиневали на Выборгъ дептоганого!

Силы наши пекие мають добръ волю, але мало маємъ цирыхъ оученыхъ Ревиновъ на сеймѣ.

Дай Боже, кто дочекае, другими разами добрыхъ ревиновъ дептоганыхъ!!!

Зъ Собору усташодашельногу
въ Кромерижо.

Дна 4го Ствдна предложивъ Соборови міністеръ Крабсъ выказъ потреbъ грошовыx на вѣдущий рокъ 1840, касаючихъ сѧ тихъ областен раковиx, котрій на Соборѣ суть заступленій. Выноситъ онъ 165 мїлонъ, *) 104 тысячи, 801. З. Р. срѣб. Грошк се велики, але пождѣть, а сукѣрите, шо толко треба.

1. На заплаченіе добръ краевого, котрій зъ концемъ мѣсяца Чертвна 1818 рокъ выносикъ 913 мїло. 872 тысячи, 775 З. Р. срѣб., и на заплаченіе выгоды (пробѣзїи), на котрѣ выпаде 46 мїло. 583 тысячи. 241 З. Р. срѣбр. вынегре разомъ 52 мїло. 105 тыся. 558 З. З. срѣб.

2. Добръ цѣсацій спотреbъ на рокъ 4 мїло. 46 ты. 148 З. Р. срѣб.; а именно на домовий выхôлъ 567 ты. 167 З. Р. срѣб.; цѣсацъ панъ на подапорѣ 63 ты.

3. Рада міністеральна 110 ты. 500 З. Р. ср.

4. Міністерство спраvъ заграницныхъ на сурадниківъ, раковиx пособівъ при чужихъ дворахъ, на академію иззыківъ восточныхъ и на тайни выдатки 1 мїло. 322 ты. 183 З. Р. ср.

5. Міністерство кн8тринне на правленіе сре-
доточие, на соборъ оуставодательный, на пра-
вленіе провинціональне и проч. 10 мїло. 323 ты.
150 З. Р. срѣб.

*) Сто рази по десять тысячи чинитъ
одинъ мїлонъ: отже такихъ 165 мїлоновъ по-
треbъ наша Раковка держава на обходъ краевый.

6. Міністерство войны потреbъ въ часѣ по-
кою 51 мїл. 722 ты. 399 З. Р. срѣб.; але той
выходъ подноситъ сѧ черезъ войно италійскъ и
сугорскъ на 86 мїл. 359 ты. 202 З. Р. срѣб.

7. Міністерство державного обхода (Фінансо-
ве) 9 мїл. 920 ты. 77 З. Р. срѣб. а такъ о 60
ты. менше минувшихъ лѣтъ.

8. Міністерство справедливо 2. мїл. 661
ты. 360 З. Р. срѣб.

9. Міністерство просвѣщенія 1 мїл. 325 ты.
716 З. Р. срѣб.

10. Міністерство роботъ побличныхъ 19 мїл.
858 ты. 257 З. Р. срѣб.

11. Міністерство ремеселъ 268 ты. 245. З.
Р. срѣб.

12. Оуряды контролюющі 1 мїл. 693 ты.
286 З. Р. срѣб.

Обходъ на рокъ вѣдущий выноситъ о 26 мїл.
859 ты. 905 З. Р. срѣб. бóльше, шо въ ми-
нувшихъ.

Міністеръ Крабсъ выказавши Соборови по-
треbы краевъ на рокъ слѣдуючій, зробивъ ви-
неніе о змѣнѣ касаню обходовимъ желаемъ, а
именно: зниженіе штемплю, такы, податкъ
поживного, цѣны солы, о закеденіе рокового
податкъ земного (границового) ко вѣхъ обла-
стей державы, о закеденіе нового податкъ бѣ
грошій поживныхъ (капѣталовъ), уладженіе по-
даткъ демокого. На конецъ зажидавъ, дико
Соборъ призволивъ ємъ, взати 80 мїл. въ по-
жичкѣ, о чимъ Соборъ рѣшивъ ємъ за 8 день
дати откѣтъ, и вызначено выдаѣть соборовий,
що тѣ спраvъ сеѣдити.

На засѣданю Соборъ оуставод. на дни 7 Ств-
дна здававъ предсѣдателъ Смолъка спраvъ о
օрдѣ послацннцтва собороваго до цѣсаца
Францѣшка Іосифа и Фердинанда Добротливаго,
и о ласканіи и чинніи приятю того посла-
цннцтва, шо вѣхъ, сѧ наѣтъ лѣвъ сторонѣ оу-
радовкаю, потомъ о Соборѣ новихъ послацн-
нцкъ. Міністеръ Стадонъ одновѣдакъ на пре-
кослока Швзельки, шо Виндишъ Грецъ не есть

ниморядныи самоволодаромъ, но цѣла вѣ-
полнительна власть въ рукахъ монархіи и его
открытого сокѣтвя полагае. На тойъ за-
даню рѣшено, что каждый посланникъ, сѧ док-
ше икъ въ дній ка одѣстцѣ (оурльопѣ) зостане,
данныхъ гроший не дѣстане, и что предсѣдатель
мае власть посланника, котрый сѧ на присѣдже-
ній речинецъ зъ одѣстки не стивитъ, зазва-
ти, абы до дній 14 покернѣвъ; въ противномъ
случаю повиненъ новый посланникъ бѣти вы-
бранный.

СПРАВЫ КРАСИ.

Зъ Львова. Рада головна выдала 1. Сѣчна
зъ бѣзѣ до народа рѣскаго. Одною взыкае до об-
щаго коордженія. Причиномъ до того ешь обща
потреба державы, потреба цѣпира, потреба по-
радкѣ корогами замѣченого, безъ котрого пра-
вительство нѣ силы, нѣ средствъ мати не мо-
же, абы о добро всѣхъ обывателѣкъ сокотѣти.
Таки конечніи потребы не вѣдуть насъ дармо
оупоминати, а красный примѣръ побратимихъ
Славянъ не вѣде дармо заохочевати, ко рѣ-
наючи до нихъ щемы нашими отечестволюбемъ
къ блаженствѣ отечества мало — да же мало
причинили. Теперь часъ до того! возмѣти сѧ до
лѣса, вѣакий, что здѣжне! Намъ теперь корога
не глѣдѣти; но онъ самъ зъ Оугорчины черезъ
коробрихъ сыновъ нашей матери Рѣси выпер-
тый сюда черезъ Бѣковинѣ до насъ тѣгне, га-
даючи, что насъ застане не готовыхъ, что бы
могъ и нашъ складъ рѣскѣ землю такъ спалити,
зраковати, икъ тѣ пустиню, что въ слѣдъ за
собою лишае. Но зъ Рѣснинамъ не вѣдѣть сѧ ешь
тое. Вже 3. Ствдна въ Понедѣлокъ рѣшили
оди два полки нашон залогы въ пѣтъ гетъ
до Чернокеци. Радо вѣло вѣдѣти, зъ ткою ох-
тюю, что сѧ дѣждали, чен короговы въ очи за-
глѣнѣтъ.

Въ Бернѣ завѣзе сѧ общество славянскѣ
на примѣръ Липы славянской въ Празѣ, въ

Голомбѣ, въ Заграбю и иныхъ. Иамъренѣмъ
общество ешь розширити взаминѣ вѣдомогъ
славянскихъ тзыѣвъ, дикинѣти благоси-
ностѣ народовъ славянскихъ черезъ кличи
сумѣтвеннихъ и вѣщественныхъ (матерѣлыхъ)
плодовъ и черезъ движеніе торговли. Боже благо-
слови къ скатимъ намъренѣ! — Липа слав-
янская въ Празѣ выписала до всѣхъ Липъ слав-
янскихъ ческихъ на 29. 50. и 31го. Ствдна
зѣзда до Праги. Годиноста и намъ таки на-
родолюбнѣ общества оу сїке завести; но про тое,
что оны жадаютъ силъ, котрый намъ собѣ ще
приспособити треба, то погадаймо впередъ о
томъ, шоѣ нашъ Матицю Рѣску до розкита
народной словесности такъ неодзокно потрѣбнѣ
до належныхъ снаѣ покрѣпiti. — Липа слав-
янская въ Празѣ выдала до Полакѣвъ бѣзѣ,
абы съ другими славянскими племенами въ
арджейскомъ и братерскомъ союзѣ полчинали.

Не сомнѣмъ сѧ, что въ многихъ полскіхъ
сердцахъ згодозбочно бѣзѣется, ко роздѣлѣ
Чехи сумѣни въ нїй полскими славостями въ
прилестнѣ стронѣ будирити, но мы неѣримо,
шоѣ всѣхъ кже черезъ тое до статечнаго ро-
зѣмѣ привернѣан.

Движеніе противопрѣдѣніе кородѣбныхъ
Мадарѣвъ конечнѣмъ оутомленю оулагаюти
зближає сѧ къ ской кончинѣ. Енераль Шликъ
дѣбѣши икѣто Кошицѣ вдерга силою, койскъ
Хробрихъ по большои часты галицкихъ въ гльбѣ
Оугорчины и подае рѣскѣ зъ Семигорода настѣ-
пающими Енераломъ Бѣхнерови и Варденерови;
Симничъ вѣакши икѣто Тернакѣ зближає сѧ къ
начальнѣмъ вождами маршалковы полномои
Виндишъ-Грецѣ и Банѣ Елажицѣ, котрѣ занав-
ши города Братиславъ (Прешебргъ), Вѣзель-
бергъ, Шопронъ и Равъ, а поминувши недобѣт-
нѣ крѣпости Коморнъ зближаютъ сѧ къ корѣѣ о
ской народнѣ правахъ оутомленымъ Южнослава-
намъ и тѣгнѣтъ противъ Паштови, де вѣкъ си-
лы на доконаніе дѣлан полчнитиа миутъ. Вѣкъ

мѣста радостно вѣтаютъ вытѣзжѣвъ тѣко огло-
бодити кѣвъ народа. Цѣлый Сѣверъ Оугорчины
вже словоно ѡддидае, а коло скавенника Гѣр-
мана горнѣть іж вѣкъ Словаки и Рѣсіны на охон-
тѣ противъ короговы, шобъ го дѣстati въ его
блажнѣмъ гнѣздѣ. Охотники дѣстаютъ день въ
день заплатѣ такъ, тѣкъ волки, сѣть оволов-
аній но на часъ общей потрѣбы. Видятъ и су-
нась потрѣба таї полки охотникѣ скирати,
ко миено днѣнѣ вѣсть, що короховники а ого-
блѣко до нынѣ сукѣгшіи Полаки въ кождомъ
слѹчаю сюда хотятъ покергати; скоро звита-
жать, чого сѧ не надѣмъ, то прїдѣть сюда
Польщѣ ѡднокити; а тѣкъ вѣдѣть покергдений,
то покернѣть, шобъ сѧ хотай поместити надъ
Рѣсінами. Правителѣство запровадженія пол-
коѣ охотникѣ дѣже прїятно желає и помагати
вѣде. Кожднї сѧ догадае, и тѣи произ-
шествїа стверджаютъ, що межи Мадарами не
дѣже сильный дѣхъ пандѣти може, бы чути,
що противъ Коштови вже повѣтала дѣгла сѣ-
перна короховна пѣдъ начальствомъ Нїары. —
Часъ и такѣ пригоды зѣтѣть сами тихъ за-
горѣльцѣ. Нѣхто не желає, шобъ народъ че-
резъ пригоды хотайбы самовѣльно до бездѣ-
ной злости приведеній и цезъ зѣ помеже на-
родовъ; но народови, котрый дѣгого была
себѣ словоно стерпѣти не може, гдѣ бла-
женнѣшаго желати.

Слачнїцъ нашъ герой славанскій зѣставъ
именованій Губернаторомъ Дальмацка и міні-
стеръ Стадіонъ освѣдичивъ Соймови державномъ
на замѣчанье, цы тое значитъ совершенне по-
лученіе Дальмацка съ Банатомъ Хорватско-
славанскими, що се для того сѧ стало, ябы
Славанскіе дали мацкомъ дати належнѣ пер-
ваго надъ дѣгими народнотами. С то добра
признака для всѣхъ Славанъ!

Именованье Барона Кѣльмера, сквака Слачни-
чекого, міністромъ кромъ спрѣвъ, покликанье
нашого Шашкевича и южнѣ Славанъ Ожееви-

чи и Кѣзевича до міністерства сѣть для насъ
радостнымъ доказомъ влажинного сочвѣтїа зо
сторони фадѣ къ славанской полѣтицѣ. По той
мѣрѣ приверюти зо вѣдѣ областей здѣшнї
люди на оурядниковъ до тѣла средоточной вла-
сти. — Переткоренѣе оурядовъ краевыхъ въ бор-
зѣ настѣпить: про тое вѣкъ посвѣна оурядни-
ковъ застанокленій. Ікнї права саѣдуютъ
зѣ того дѣла Рѣсінѣвъ на рѣкѣ Земли, тога
незаѣдемъ, и міністерства припоминти не
залишиши.

Въ Бенатикѣ, де сѧ покитаць доказ держать
непокѣдимо, доносатъ, що 11го Студня Хор-
вати по 5годиномъ громкимъ огни крѣпость
Мальберг приступомъ взали. Хорватскѣ Хор-
ватовъ мала вѣти, тѣкъ завсегда чудесна. — Но
Сардинія зобоказде сѧ Бенатикѣ грошии по-
магати. — Такъ въ народномъ Соборѣ 19го
Студня прибдено Бенатчанамъ цомѣцаць
запомогѣ 600,00 лѣбрѣвъ (сороковицѣвъ) давати.

Найнокѣйша вѣсть. Дна 5. Сѣчна
вѣтвикъ начальника вѣнѣцъ ракѣскыхъ марша-
локъ кнѧзь Виндишъ-Грецъ везъ опорѣ до Пеш-
тѣ и Бѣдинѣ. Енералъ Бенѣ по славной чесрѣ
нашихъ вѣграной вѣтвѣ вѣпѣтый зѣ Бѣкови-
ны звернѣвъ сѧ назадъ до Семогорода. — Цѣ-
ла Галичина оголошена въ станъ обложинъ;
вѣкъ общество розказани; вѣкъ чагои письма спе-
речени, кромъ тыхъ, котріи покѣтнѣ дѣстали:
слѣдноже кромъ Рады Рѣсіон Головной и Зори
Галицкой.

СПРАВЫ ЗАГРАНИЧНЫ.
Ішталія.

Зѣ Рымѣ. Короховники окликали письмо Па-
пы перечне, котрое Его принбднило Рымъ оп-
скати: тѣко неконституційне, але и отрадили въ
одно поспланнитво до Гаеты зѣ желаньемъ одъ
Папы Его поворотѣ до Рымѣ, або хотай до
державъ папиескихъ и очрежденъя нового міні-
стерства; но тѣкъ зѣ Генви зѣ 11го Студня до-
носатъ, Папа тѣю Дептацию не принялъ, але

зложивъ новъ коморъ міністерьальни, ко-
трой правительни властъ поручивъ, но не
по желаніемъ народа. Про тое установлен-
ное правительство тымчакове. Папа ѡдъ
власти свѣцкое ѡдѣдило зъ призколеніемъ
поворотъ лише подъ именемъ Владики. По-
коротъ кардиналамъ сокѣмъ спречено. —

Такъ противъ Отцѣ Святомъ побѣгъ на-
родъ; стрѣльни дѣла зѣбрини Его палатъ, а
Бкардїмъ городска, котра Емъ на вѣрностъ при-
лагала, порвались до зброя противъ немъ. И за-
щожъ то спытаєте? отъ за тое, что огово-
дивъ народъ, ткъ нашъ Цѣсарь Фердинандъ До-
бротливи, незнавши къ передъ, что той народъ
стане сѧ негоднымъ. Такъ давъ Емъ народъ за
Его ласкѣ, невдачно етъ въ вымѣнѣ.

Тіи на позоръ грозни накѣть для Австріи
некезпечни происшествїя, не суть такъ опасни,
скоро помѣркемъ, что Енералъ Зѣкки въ Бон-
ніи съ войскомъ тамошнимъ вѣрно и сильно
сторонъ Папы держитъ, и въ англійской флотѣ,
котра въ пристани въ Інконѣ стоитъ, сильно
подпоръ має; ба и Россія не лишаєсь ѡдъ ѿудѣль
и оучистка въ тыхъ долежностахъ; бо ткъ сѧ

догѣдѣмъ 12 скондъ кораблѣвъ била острока
Мальты, а 30 плотей парныхъ въ затоцѣ Бе-
натікской установила. Въ Бозѣ надѣа, что Его
десница не мене за такѣ тажкѣ зловѣ справед-
ливѣ карѣ вымѣрти.

Нѣмеччина. Ахъ Соборъ союзныхъ держа-
въ въ Франкфуртѣ оулагъ противности по-
ланникомъ ракѣскихъ на томъ Соборѣ и зѣкае
полченіа нѣмецкыхъ областей ракѣской держа-
вы зъ державою союзной Нѣмеччинѣ въ такомъ
состолію, шобъ побага ракѣской ѡдмолодженой
Монархїи тко сыла первого радѣ тала вѣти
оскорблена; а противно клонитъ іа до выборѣ
цѣсара нѣмецкого, и зѣкаючи іа противныхъ
влїаній Ракѣсь черезъ Намѣстника ракѣского
Архікназа Ивана, замѣрає королеви прѣскомъ
отдати вѣнецъ соединенной Нѣмеччинѣ. —

Америка.

Соединени державы сѣверной Америки выбра-
ли на президента державы Енерала Тайльора:
того самого, котрий войнѣ противъ Мексики-
намъ такъ слично сокершилъ.

Вслачина.

Оуже повертае звычай русконародный.

„Шокѣкъ, ииний скѣтъ!“ Били вѣки
жита нашего чистонародного рѣского. Але по-
томъ, коли нашъ край галицкій єдвѣ ѡдъ Поль-
аковъ въ часѣ неволи татарскон, котра нашъ
народъ ослабила, мечемъ закоюваный, накидали-
ся намъ звичан польски. И ще намъ Поляки
мерзни звичан наши рѣски и окрыкали ихъ
сромотою и ганьбою, а также при нѣждѣ
нашѣй не могли звичан наши мати красоты
и славы. Но не досить на польскихъ звичаахъ.
Поляки сами ныни гордили и прїймали всаки
загранични, то италіански, то нѣмецки, а
особливо француски, не такъ народни, ткъ вы-
гадувани и захвалювани „Зніколюбными мод-

нарами и метрами.“ Коли край нашъ прїйшовъ
до Австріи, то Нѣмци, якъ дотгіръ не оузна-
ючи ткъ иинихъ такъ и нашої народності, за-
носили сюда также скон и иини чужи звичан.
Чуже мало верхъ, а наше хобалоємъ подъ оубогов
стѣхъ селанына и нидѣло въ оубожествѣ
и нѣждѣ. Самы Рѹсии котрия на щоє ви-
храпали и въ школахъ доги ненародныхъ вибуч-
вали, прїимали чуже и до того приходило, же
са сыны таки рѣски нейно ского звичаю, але
накѣть ского „рѣского єдного Отца и матери
и скон рѣскон єдной родини вѣтыдали и имена
и призвища скон рѣсконародни на чужї зминали.
Недивно для того, что народъ рѣски до такихъ
скондъ родаковъ закѣренъ не має и не має.

, Таке наше нынѣ племя,
, Молоденъкій рѣкій цвѣтъ!
, Не такъ бѣло въ давнѣ времена,
, Тогда жили болѣше лѣтъ.

, Докго жили, лѣпши бѣли,
, Скаже каждый рѣкій дѣдъ;
, Іакъ бы кетали, что оуенбли,
, Не позналии, хоть свой родъ.

, Бога шире сердемъ чтили,
, И держали твердо постъ,
, Рѣкимъ словомъ говорили,
, И Богъ дававъ всемъ взрѣтъ.

, Не вѣтыдавъ Рѣниъ своего,
, Не любивъ такъ чѣжъ рѣчъ,
, Живъ по простѣ, не знаявъ того,
, Іакъ гдѣлати день и ночь!

, Шобы бѣло, лишъ не рѣке,
, То полюбитъ рѣкій сынъ;
, Хотѣбы вредне и не людеке,
, То однако прїйме въ чинъ.

, Такто старцѣ рѣки каждѣ,
, Я въ ихъ очахъ покно слезъ,
, Если спросишъ чого плачутъ?
, Бо обычай рѣкій чезъ!

, Летижъ моа ноколѣтко
, На галицко-рѣкій миръ,
, Старцѣкъ слово несе швидко
, По вси Рѣни кдожъ и вширѣ!

, Най то вѣдютъ Галичаны,
, Молоденъкій весь ихъ рѣдъ,
, Най та назидъ рѣкимъ стане,
, Най не плаче рѣкій дѣдъ!

, Оучини Боже старцамъ волю,
, Я ихъ дѣтамъ роздѣмъ дай!
, Най не гдѣлатъ скон долю,
, Рѣкимъ племя, рѣкій край!

, Лети, лети моа птичко
, И хатонъки не минай;

, Если въ дверѣ та не пустатъ,
, То оконьцемъ запѣтай.

Доіевѣдченѣе смѣтне перекондѣ, що народнотъ на благородныхъ (шляхтѣ) въ часѣ нѣжды не можесѧ спѣтити и одѣ ныхъ подпоры мати. Доки та имъ добрѣ дѣ, або доки нестановча зайде хвила, „доти они на хвалитыхъ!“ Народъ рѣкій доіевѣдчикъ, же шляхта въ становчой хвилѣ, хоть власна, неино го опѣтити, але ще горше, ткъ чѣжій, до его погибели причинялася. Коли ви та скопнило, абы звичай рѣкій омерзити, и ганьбою окрыти, народъ рѣкій, той простый, чѣрнь, або хилюль, *) овѣтавъ за народнотю рѣкому, а хотъ не красне, сказавъ народъ рѣкій на оборонѣ свого народного поганѣленого, але оно наше висне! и жертвокавъ все для народноти ское!

Также обрядъ нашъ церковный сложенскій, приславжикъ немало „народноти нашої рѣкому, и недопѣтися дѣховенѣтвѣ рѣкому вѣтица на чѣже.

Но на що намъ припомнити собѣ дивно не долю нашу, котра намъ суща наши розлѣфала! Теперь оуетика сководы ви змѣнили, и признае рѣкны права для каждой народноти цвѣтиства австрійскаго! Одже и наша народнотъ прїйшла до права.

Хвалити Бога, доіевѣдисѧ, же виуда по Галичинѣ рѣкѣ, и видимъ на скон очи, же тѣ во Львовѣ и коло Львова заможнѣши и свѣтлѣши Рѣни понемаютъ дѣла сководы и зачинаютъ цвѣти рѣконародни наши звичани, повертаючи до ныхъ. Священники наши и родыны ихъ, можна сказать, разпочали тоє народне наше обновленье и предводатъ емъ. Слава имъ! Оуже говорятъ рѣкимъ такъ красныиъ такъ миленькии и такъ солоденькии скониъ словомъ. Оуже спѣвають скон рѣки пѣсни. Оужесѧ оубирають рѣкимъ строїомъ, рѣкими одежами, и приоздоблюютъ рѣкими цвѣтами.

*) ткъ го прозывають.

При звичаюхъ рѣки рѣдька наша (мѣзыка) и рѣка памѧ. На огориѣ подхаливъ залавгѣ сеобѣ молодежжъ наша рѣска къ школахъ, котра такъ сердечно допоминає слоока родного свого рѣскаго до наўки, котра просить, абы сѧ для неї практико накаженѣстко наше церквинословенскѣ, и абы наши рѣски священники преподавали ей наўкѣ дѣхочнѣ рѣскимъ словомъ. Доси ко младежжъ рѣки наша, котра ходила до школы, идѣвали ити до латинсько-копольскихъ костеловъ на накаженѣство латинське, и идѣвали ѿдь польскихъ священниковъ строгобне до ихъ обрадѣ посирати наўки, а наўкѣ семинаристы наши на Тевології не обучали слова о нашомъ словенскому обрадѣ и заледко трухи тамъ въ семинарії обучалися по словенскому читати, а народоки дивно вѣдо, жиша дѣхочни шесткианцать лѣтъ обучали въ школахъ а прїшлося, въ церкви добрѣ читати не умѣли. Такъ то латинско-копольсько дѣхоченѣство ходило около наўї; а обѣзватися вѣло за нашимъ ѿдь Рѣши затвердженіемъ и ѿдь правителѣстка признаніемъ обрадомъ греко-словенскими, то та заразъ окрычали и ще теперь окрычуютъ за шистиатика! А икъ то іа Іезуїты недавнѣшии чагами вже зновъ брали до знищенїа обрадокъ нашого! однакожъ знайшовіа священикъ нашъ рѣский, котрый сиѣмъ словомъ сказавъ єще Папѣ Григорію XVI о всѣхъ ихъ ганебныхъ змиахъ на обрадокъ нашъ, и зъ Рима ихъ покромили, елии іа Іезуита даљъ покромити! и ще онъ мавъ спогоди застрашувати нашихъ!

Запевне мило вѣде народоки видѣти тое возобновленїе пароднїхъ нашихъ звичаинъ же скончи Рѣчинами, котри іа на що въхрипали, и певне народѣ покорне ииъ забѣренїе ское, а также вѣде сиѣ брањъ зъ нихъ прикладъ, абы на той народнїй подставѣ, „обмывати на сеобѣ звичаин ской рѣконародный зъ лакони нѣжды.“ Но то также

тра сказати, що народъ нашъ пристававъ на лахманахъ, а икъ бы немаючи де грѣшъ поѣсти, пропиваючи и недѣвавъ о чистѣ въ краинѣ одѣжъ и о наўкѣ!

ОУМѢСТКИ.

Одъ іго Свѣчна 1819 виходить въ Заграбию къ Кроації вѣстникъ подъ именемъ „Южнославянска чиопис“ (*Südslavische Zeitung*). Предплата цѣнитъ іа на пѣвъ рокѣ чрезъ почту на 3. Р. 10 кр. ср. и прїймає іа на ц. к. бурлакахъ почтовихъ и къ „Одправництвѣ“ южнославянской чиописи въ Заграбию (*Expedition der südslavischen Zeitung in Agram*). Видачатель І. Прадесь. Накладникъ знатный стыхотворецъ др. Деметръ. — Мы захваливемо.

Дна 20 Маја 1816 рокѣ будала іа Сена Сало жена моа а донка Теодора Нижника господира сельскаго зъ Погарискъ окрѹга Жовк. до Крехова на ѡдѣйтѣ, и вѣльше вже не повернула. Вѣк старана мої взглядомъ єй ѡдшкана або довѣдана сѧ о ней вѣли доси надарениї. Взыкаю про тое твю мою жену, абы, або до дома повернула, або менѣ вѣдомоїсть о скониѣ теперешнимъ покытѣ Ала, прирѣкаючи, что ю до дома сердечно прїймѣ и кождѣ провинѣ (хоть сѧ такон не сподѣкаю), въ непамять пѣщ. Прошдѣ также вѣхъ, котри ѿмѣци єй теперешнаго покытѣ, або о зайншлон може тымъ часомъ смерти икѣ вѣдомоїсть мають, твю вѣдомоїсть Редакції „Зори Галицкой“ або гр. к. бурлодви парохіальному Рѣди Магъеровскому въ окрѹзѣ Жовк. буджинти, за що вдачнымъ вѣдд. Жена моа є обрадокъ гр. к., має лѣтъ 24, волоса темне, ноги подовгії, на обохъ ногахъ має раны зъ рожи. —

Стефанъ Сало.

Господарь сельскїй зъ Рѣди Магъеровскій
Окрѹза Жовкѣвскаго. —